

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: SLOT Group, a.s.**, se sídlem v Karlových Varech, Jáchymovská 142, *zastoupeného Mgr. Terezou Schestagovou, zmocněnkyní, ...*, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, *zastoupeného JUDr. Zdeňkem Vlčkem, advokátem, se sídlem Plzeň, Na Roudné 18*, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2014, č. j. EK/4117/14,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2014, č. j. EK/4117/14 se z r u š u j e a věc s e v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000,- Kč, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadená rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím Krajský úřad Plzeňského kraje zamítl odvolání žalobce proti platebnímu výměru Městského úřadu Klatovy č. 1/2012, č.j. FO/120/2012 ze dne 17.1.2012 a toto napadené rozhodnutí potvrdil. Městský úřad Klatovy uvedeným

platebním výměrem na místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj (dále jen „VHP“) nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle § 10a a § 11 zák. č. 565/1990 Sb. o místních poplatcích (dále též „zákon o místních poplatcích“) a podle čl. 43 a čl. 45 obecně závazné vyhlášky města Klatovy č. 1/2011 o místních poplatcích (dále též „vyhláška“) vyměřil žalobci místní poplatek za provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí za 3. a 4. čtvrtletí roku 2011 v celkové částce 318.580,- Kč,- Kč se splatností do 15 dnů od právní moci platebního výměru.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí Městského úřadu Klatovy vycházel ze zjištění, že žalobce správci poplatku ohlásil technická herní zařízení a na tomto základě žalobce uhradil na místním poplatku částku 50.000,- Kč. Místní poplatek však správně činil částku 368.580,- Kč. Vzhledem k tomu, že poplatníkem nebyla ve lhůtě splatnosti stanovené v obecně závazné vyhlášce města Klatovy č. 1/2011 o místních poplatcích uhrazena částka ve výši 318.580,- Kč, správce poplatku vyměřil k 17.1.2012 místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí za období od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011 v částce 318.580,- Kč.

Žalovaný v rozsahu požadovaném v odvolání ze dne 17. 2. 2012 přezkoumal rozhodnutí Městského úřadu Klatovy a shledal, že jeho rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti, které stanovuje zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále též „daňový řád“), bylo vydáno kompetentním orgánem, bylo řádně odůvodněno a příjemci řádně oznámeno. Výše poplatku byla správně stanovena dle příslušné obecně závazné vyhlášky v souladu se zákonem o místních poplatcích.

K jednotlivým odvolacím výtkám žalovaný uváděl, že vyhodnotil jako nedůvodný argument týkající se protiústavnosti zákona č. 183/2010 Sb. v té části, jíž byl novelizován zákon o místních poplatcích. Odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 9.1.2013 sp. zn. Pl. ÚS 6/12, v němž Ústavní soud zamítl návrh Krajského soudu v Hradci Králové na konstatování protiústavnosti ust. § 1 písm. g) a § 10a zák. o místních poplatcích ve znění zákona č. 183/2010 Sb. před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb. Tento nález konstatoval, že v legislativní proceduře nelze spatřovat porušení čl. 2 odst. 3 čl. 11 a čl. 44 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Při posuzování otázky předmětu zpoplatnění místním poplatkem žalovaný vycházel ze závěrů Nejvyššího správního soudu kontaktovaných v rozsudku čj. 2 Afs 37/2013-26 ze dne 31.5.2013, že interaktivní videoloterijní terminál představuje jiné technické zařízení ve smyslu § 10a zák. o místních poplatcích. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterijní jednotka. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.7.2013 č.j. 2 Afs 38/2013-44 žalovaný konstatoval, že „*VLT, jakožto koncová zařízení centrálního loterijního systému podléhají povolení Ministerstva financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích a proto spadají pod pojem jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí a podléhá i tedy místnímu poplatku podle § 10a zák. o místních poplatcích.*“

V odvolací námitce, že pojem technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu je nejednoznačný a umožňuje vícero výkladů a že správce poplatků měl upřednostnit výklad ve prospěch poplatníka, žalovaný konstatoval, že aplikace

této zásady předpokládá existenci nejméně dvou obhajitelných výkladů konkrétního ustanovení právního předpisu, přičemž správce poplatku i žalovaný nepovažují ustanovení § 10a zák. o místních poplatcích za nejednoznačné umožňující dvojí výklad. Proto tato zásada nebyla v dané věci aplikována.

K odkazu žalobce na stanovisko Elektrotechnického zkušebního ústavu, s.p. a Institutu pro testování a certifikaci a.s. žalovaný uvedl, že závěry tohoto stanoviska nejsou v rozporu se skutečností, že dle zákona o místních poplatcích jsou předmětem místního poplatku jednotlivá koncová zařízení, tedy interaktivní videoloterní terminály. Interpretace normy nemůže vycházet pouze a jedině ze znalostí technických parametrů, nemůže dojít k upřednostnění technických či odborných parametrů přede faktickým smyslem a účelem právní normy.

Pokud žalobce zastával názor, že předmětnému místnímu poplatku podléhají pouze fakticky provozovaná jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí, pak s tímto názorem žalovaný nesouhlasil, neboť výkladem zákona o místních poplatcích lze dojít pouze k závěru, že místnímu poplatku podléhají jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí, o uvedení do provozu toto ustanovení nehovoří. Žalovaný odkázal opět na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2Afs 37/2013-26, v němž soud vykládá ust. § 10a zákona o místních poplatcích tak, že: „... *zatímco jeho první část hovoří o poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení, dle druhé části podléhá tomuto poplatku každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické zařízení.*“ Dle Nejvyššího správního soudu platí, že *zatímco pasáž „poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení“ je spíše jakýmsi označením daného poplatku, jeho faktický dopad upravuje druhá část, ve které se již hovoří o povoleném hracím přístroji. Zákonodárce takto presumoval, že v případě povolení hracího přístroje bude na tomto hře provozována.* Nekladl důraz na fakt, zda je na něm ve skutečnosti daná hra provozována, neboť vyšel z logické domněnky, že tomu tak bude, což lze považovat za jasně vyjádřený úmysl zákonodárce.

K námitce žalobce, že rozhodnutí Městského úřadu Klatovy obsahuje nepřiměřenou sankci a nedostatečné zdůvodnění jejího uložení, což činí toto rozhodnutí nepřezkoumatelným, žalovaný uváděl, že napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonné náležitosti rozhodnutí, je jasné, srozumitelné, jednoznačné a správce poplatku provedl řádné odůvodnění výroku, jednoznačně identifikoval zařízení, která podléhají poplatkové povinnosti, a uvedl výpočet poplatkové povinnosti. Vzhledem k tomu, že částka ve výši 318.518,- Kč nebyla uhrazena do dne splatnosti, když podle obecně závazné vyhlášky města Klatovy č. 1/2011 o místních poplatcích byl místní poplatek v roce 2011 splatný vždy poslední den prvního měsíce v každém čtvrtletí, tedy za 3. čtvrtletí měl být poplatek uhrazen do 31.7.2011 a za 4. čtvrtletí do 31.10.2011. K námitce týkající se nemožnosti bránit se proti existenci povinnosti platit místní poplatek žalovaný uvedl, že se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v rozsudku ze dne 22.6.2011 č.j. 1 Afs 31/2011-56, v němž je uvedeno: „*Poplatková povinnost vzniká přímo na základě obecně závazné vyhlášky po přistoupení relevantní právní skutečnosti (zde provozování jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí). Má-li tedy stěžovatelka stanovení místního poplatku městem Domažlice v obecné rovině za nezákonné, či dokonce protiústavní, je třeba iniciovat přezkum aktu, který tuto poplatkovou povinnost generálně stanoví (tj. obecně*

závazné vyhlášky obce). Vzhledem k normativní povaze tohoto aktu je přiměřeně redukován okruh osob aktivně legitimovaných k podání návrhu Ústavnímu soudu na jeho zrušení.“

K námitce žalobce týkající se ponížení původně dvacetiprocentního navýšení místního poplatku žalobce uvedl, že správce poplatku nepřistoupil k sankci a nezaplacený místní poplatek nebyl zvýšen dle ust. § 11 zákona o místních poplatcích.

Pro úplnost odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce uvedl, že obecně závaznou vyhlášku, která stanoví povinnost zaplatit místní poplatek, byla přijata kompetentním orgánem města a ani žalobce, ani Ministerstvo vnitra, jakožto dozor nad vydáváním obecně závazných vyhlášek, neshledal rozpor předmětné obecně závazné vyhlášky se zákonem.

Žalovaný konstatoval, že se zabýval všemi jednotlivými námitkami odvolatele (žalobce), v rámci odvolacího řízení se s nimi také vypořádal a v návaznosti na to odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

II. Žaloba

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou doručenou Krajskému soudu v Plzni dne 25.2.2015. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, resp. protiústavní. Tuto nezákonnost rozhodnutí žalobce spatřoval v první řadě ve skutečnosti, že k vyměření místního poplatku došlo v rozporu s daňovým řádem, konkrétně s ustanoveními upravujícími prekluzi daňové, resp. poplatkové povinnosti. **V části žaloby (ii)** žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, čímž bylo porušeno ústavně a mezinárodněprávně garantované právo žalobce na spravedlivý proces ve smyslu ust. čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobody a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. **V části žaloby (iii)** žalobce tvrdí, že rozhodnutí žalovaného a potažmo i platební výměr (rozhodnutí správního orgánu I. stupně) považuje žalobce za nezákonné rovněž z toho důvodu, že bylo vydáno v rozporu s obecně závaznou vyhláškou města Klatovy č. 1/2011 a v rozporu se zákonem o místních poplatcích, jelikož poplatková povinnost na základě shora uvedené vyhlášky v rozhodném období v případě části koncových herních zařízení žalobci vůbec nevznikla.

Postupem žalovaného, jakož i správního orgánu I. stupně bylo žalobci zasaženo do ústavně a mezinárodněprávně garantovaných práv (právo vlastnit majetek a pokojně ho užívat) a byly porušeny ústavně zakotvené zásady (ukládání poplatků pouze na základě zákona atd.).

V souvislosti s namítanou prekluzí poplatkové povinnosti žalobce odkázal na ust. § 148 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, dle kterého nelze daň (poplatek) stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Tato lhůta je prekluzivní. Dle daňového řádu se za počátek prekluzivní lhůty považuje okamžik splatnosti poplatkové povinnosti za konkrétní zpoplatňované období. Okamžikem splatnosti je dle čl. 44 odst. 2 vyhlášky ve čtvrtletních splátkách vždy nejpozději poslední den prvního měsíce v daném čtvrtletí. Z tohoto plyne, že poplatek za 3. čtvrtletí roku 2011 byl splatný dne 31.7.2011 a za 4. čtvrtletí roku 2011 dne 31.10.2011.

Žalobce platil vždy místní poplatek, vycházejíc z jeho právního názoru, ve výši skládající se ze součinu počtu centrálních loterijních systémů provozovaných na území města Klatovy a sazby 5.000,- Kč za příslušné tříměsíční zpoplatňované období. Při výpočtu výše místního poplatku žalobce vycházel ze svého právního názoru týkající se výkladu neurčitého pojmu *jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí*. Oproti tomu měl správní orgán I. stupně jiný právní názor na to, co je předmětem místního poplatku a jeho výši vyměřil předmětným platebním výměrem, který v návaznosti na podané odvolání nabyl právní moci dne 22.12.2014. V souvislosti s výše uvedeným žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18.4.2014 č.j. 2 Afs 79/2012-49, obsahující tento závěr: *„Platební výměr je úkonem, kterým je daň vyměřena (nejde tedy o úkon směřující k jejímu vyměření) a nemohl tedy k přetržení prekluzivní lhůty vést. Samotné vydání rozhodnutí o vyměření či doměření daně v rámci otevřené tříleté prekluzivní lhůty je přitom jen jednou z podmínek, aby právo vyměřit nebo doměřit daň nebylo prekludováno. Druhou podmínkou je nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, neboť teprve tímto okamžikem je ve věci daňové povinnosti rozhodnuto konečným způsobem...“*

Dle názoru žalobce nedošlo k prodloužení prekluzivních lhůt ve smyslu § 148 odst. 2 daňového řádu, neboť žádná ze skutečností způsobilých k prodloužení lhůty nenastala posledních 12 měsíců před uplynutím prekluzivní lhůty. K pravomocnému vyměření poplatkové povinnosti za 3. čtvrtletí roku 2011 došlo až dne 22. 12. 2014, tj. až po uplynutí prekluzivní lhůty, která skončila dne 31. 7. 2014, a k pravomocnému vyměření poplatkové povinnosti za 4. čtvrtletí roku 2011 došlo rovněž až dne 22.12.2014, tj. taktéž až po uplynutí tříleté prekluzivní lhůty, jejíž běh skončil dnem 31.10.2014. Žalobce je tedy toho názoru, že poplatková povinnost za 3. a 4. čtvrtletí roku 2011 byla prekludována a žalovaný v řízení zásadně pochybil, když nezrušil platební výměr správního orgánu I. stupně a řízení z důvodu prekluze předmětné poplatkové povinnosti nezastavil, čímž založil nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce na podkladě uplatněných žalobních bodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 25.5.2015 v první řadě navrhl spojení věcí vedených u soudu pod sp.zn. 30 Af 6/2015 a 30 Af 7/2015, a to z důvodů skutkové a právní podobnosti těchto projednávaných věcí, jejichž účastníci jsou rovněž shodní.

K samotné žalobě žalovaný uvedl, že žalobce se omezuje kromě obecných proklamací o právní vadnosti napadených rozhodnutí, které však nikterak nekonkretizuje a nepodkládá, na vyslovení právního názoru o tom, že právo správce daně na stanovení místního poplatku prekludovalo a místní poplatek tak byl stanoven nezákonně. S tímto názorem však žalovaný nesouhlasí a považuje jej za tendenční, chybný a nemajíc oporu v zákoně. Žalovaný dále uvedl, že splatnost místního poplatku za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2011 nastala ke dni 31.7.2011 a za období 4. čtvrtletí roku 2011 ke dni 31.10.2011. Za předpokladu, že by

nedošlo k některé ze situací predikcí v ust. § 148 odst. 2 daňového řádu, promlčecí lhůta by v prvním případě uplynula dne 31.7.2014 a ve druhém případě dne 31.10.2014. Žalobcem napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 22.12.2014. Právní názor žalobce, že právo na vyměření místního poplatku zaniklo v průběhu odvolacího řízení, považuje žalovaný za zcela lichý a v rozporu s literou daňového řádu. Na závěr svého vyjádření žalovaný konstatoval, že v obecné rovině je pravdou, že prekluzivní lhůta k vyměření daně je tříletá, avšak daňový řád pamatuje i na prolongaci této lhůty pro situace uvedené v ust. § 148 odst. 2 daňového řádu.

V souvislosti s výše uvedeným žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

K tvrzení žalobce o prekluzi lhůty pro stanovení poplatku v části **žaloby (i)** soud shledává, že žalobce i žalovaný akceptují jako nesporné zjištění, že lhůta pro stanovení daně (poplatku) podle § 148 odst. 1 daňového řádu uplynula u místního poplatku za 3. čtvrtletí 2011 dne 31. 7. 2014 a u místního poplatku za 4. čtvrtletí 2011 dne 31. 10. 2014.

Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného však bylo vydáno až dne 15. 12. 2014 a nabylo právní moci až dne 22. 12. 2014. Ve vyjádření k žalobě ovšem žalovaný správní orgán namítá prolongaci lhůty pro stanovení daně (poplatku) podle § 148 odst. 2 daňového řádu. Podle tohoto ustanovení se lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k *a)* podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně, *b)* oznámení rozhodnutí o stanovení daně, *c)* zahájení řízení o mimořádném opravném nebo dozorčím prostředku, *d)* oznámení rozhodnutí ve věci opravného nebo dozorčího prostředku, nebo *e)* oznámení rozhodnutí o prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně. Jelikož vyjádření žalovaného je naprosto nekonkrétní a ani z předložených správních spisů není nikterak patrné, že by v posledních 12 měsících před 31. 7. 2014 nebo 31. 10. 2014 byl učiněn některý z výše uvedených prolongujících úkonů, došel soud k závěru, že žalovaný správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí, ani ve vyjádření k žalobě neprokázal, že by v daném případě došlo k prodloužení lhůty pro stanovení daně (poplatku) o 1 rok podle § 148 odst. 2 daňového řádu.

Za této situace pokládá soud **část (i) žaloby** za důvodnou.

Další námitky v **části (ii) a (iii) žaloby** nepředstavují dostatečně konkrétní žalobní body. Na předložené úrovni argumentace je soud nemohl shledat důvodnými.

Jelikož zde došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, soud podle § 76 odst. 1 písm.

c) s. ř. s. bez jednání zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. současně vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Návrh žalovaného správního orgánu na spojení žalob vedených pod sp. zn. 30Af 6/2015 a 30Af 7/2015 nebyl akceptován, protože předsedové senátu 30Af zdejšího soudu ke spojení žalob ke společnému projednání podle § 39 odst. 1 s. ř. s. přistupují, s výjimkou případů, kdy je to výslovně vyžadováno soudní praxí (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, čj. 6 As 35/2008-163), spíše zdrženlivě a vlastně jen tehdy, jestliže každé z odvolacích rozhodnutí řeší pouze jedno zpoplatňované období.

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v jím požadované výši **3.000,- Kč**, představované zaplaceným soudním poplatkem za žalobu. Žalobci, zastupovanému obecnou zmocněnkyní, nebyla přiznána odměna zástupce ani náhrada paušálních nákladů za provedené úkony, neboť zdejší soud má za to, že odměnu zástupce a jeho hotové výdaje jako náklady řízení ve smyslu ust. § 57 s.ř.s. lze podle advokátního tarifu uznávat toliko v případech stanovených zákonem, tj. dle § 35 odst. 2 s. ř. s. u advokátů a jiných osob, které vykonávají specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů. Jelikož žalobce zastupovala obecná zmocněnkyně, byl jako platební místo k zaplacení náhrady nákladů řízení určen podle § 149 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. žalobce sám. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. ledna 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková